

Αθωνική

ΙΣΧ
ΜΗΚΑ

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2014 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 225

www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

ἄς κάνουμε τόν ΣΤΑΥΡΟ μας μέ ΧΕΡΙΑ ΚΑΘΑΡΑ

Ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς ἔλεγε κάποτε πὼς ὅποιος ἔχει πίστι εἰς τόν Χριστόν μας καί εἶναι καθαρὸς, κάνοντας τόν σταυρὸ του δὲν φοβᾶται τίποτε, δὲν παθαίνει κανένα κακὸ. Ὅποιος πάλι ἔχει τὸ χέρι του μολυσμένο μέ ἁμαρτίες, ὅσο καί νά κάνη τόν σταυρὸ του, οἱ δαίμονες δὲν τὸν φοβοῦνται. Καί γιὰ νά ἐπιβεβαιώση τὰ λεγόμενά του, διηγήθηκε στοὺς ἀκροατὲς του τὴν ἀκόλουθη ἱστορία:

Ἦταν ἓνας ἄνθρωπος, τὸ ὄνομά του Ἰουλιανός, ἀναγνώστης τῆς Μεγάλης Ἐκκλησίας. Ἐσπούδασε γράμματα μέ τόν Μέγα Βασίλειο καί δὲν τοῦ ἄρεσε τὸ βασίλειο τὸ ἀληθινόν, τὸ οὐράνιο νά πάρη, ἀλλὰ τὸ ἐπίγειο. Ἦταν ἀνεμῖός τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, τοῦ βασιλέως, καί ἐζήτησε νά πάρη τὸ βασίλειο. Πηγαίνει λοιπὸν καί βρίσκει ἓναν Ἑβραῖο μάγο καί τοῦ λέγει:

- Εἶσαι καλὸς νά μέ κάνης νά γίνω βασιλεὺς καί νά σέ κάνω βεζῖρη καί ὅ,τι θελεῖς νά σοῦ δίνω;

Τοῦ λέει ὁ Ἑβραῖος ὁ μάγος:

- Ἀρνήσου τόν Χριστό κι ἐγὼ νά σέ κάνω βασίλεα.

Λέγει ὁ ἀναγνώστης Ἰουλιανός:

- Τὸν ἀρνοῦμαι.

Κάθετα τότε ὁ μάγος καί κάνει ἓνα γράμμα καί τοῦ λέγει:

- Πάρε τοῦτο τὸ χαρτί καί πήγαινε σ' ἓνα μνημεῖο ἐλληνικὸ καί ρίξε το ψηλά. Ἐκεῖ θά ἔλθουν οἱ δαίμονες καί ὅ,τι θέλεις θά σοῦ κάνουν. Μόνον μὴ τύχη καί φοβηθῆς καί κάνης τόν σταυρὸ σου, γιατί φεύγουνε.

Πῆγε ὁ Ἰουλιανὸς στό μνημεῖο καί, μόλις πέταξε τὸ χαρτί ψηλά, ἤλθαν οἱ δαίμονες. Αὐτὸς φοβήθηκε βλέποντάς τους ἀσχημούς καί φοβερούς καί ἔκανε τόν σταυρὸ του, μέ ἀποτέλεσμα νά φύγουν οἱ δαίμονες.

Πηγαίνει πίσω ὁ Ἰουλιανὸς στόν μάγο καί τοῦ ἐξιστορεῖ τί ἔγινε, πὼς φοβήθηκε δηλαδὴ βλέποντάς τους δαίμονες, ἔκανε τόν σταυρὸ του καί αὐτοὶ ἔφυγαν. Τοὺς ξανακαλεῖ ὁ μάγος καί πάλι ὁ Ἰουλιανός, βλέποντάς τους, κάνει τὸν σταυρὸ του. Καί πάλι αὐτοὶ ἔφυγαν.

Τοῦ λέγει ὁ μάγος:

- Δὲν σοῦ εἶπα ἐγὼ πὼς, ὅσο κάνεις τόν σταυρὸ σου, οἱ δαίμονες φεύγουν καί δὲν κάνουμε τίποτε; Πήγαινε νά σφάξης ἓνα παιδί καί νά τοῦ βγάλῃς τὴν καρδιά νά μοῦ τὴν φέρῃς ἐδῶ.

Πῆγε εὐθύς ὁ Ἰουλιανὸς καί ἔσφαξε ἓνα παιδί καί πήγε τὴν καρδιά του στόν μάγο. Ἐκεῖνος τότε καλεῖ τοὺς δαίμονες. Ὁ Ἰουλιανὸς ὅμως πάλι φοβήθηκε καί ἔκανε τόν σταυρὸ του, μὰ οἱ δαίμονες αὐτὴ τὴν φορὰ δὲν φοβήθηκαν καί δὲν ἔφυγαν, γιατί ἦταν μολυσμένοι ἀπὸ τὸν φόνο πού εἶχε κάνει. Ἔτσι ἔγινε τὸ θέλημά του καί ἔγινε ζεῦγος τοῦ Διαβόλου καί βασίλευσε δύο χρόνια καί πήγε στὴν κόλασι νά καίγεται πάντοτε.

Πρέπει κι ἐμεῖς νά εἰμασθε καθαρὸι ἀπὸ ἁμαρτίες καί τότε νά κάνωμε τόν σταυρὸ μας νά φεύγῃ ὁ διάβολος. Ἄν εἰμασθε μολυσμένοι μέ ἁμαρτίες ὁ διάβολος δὲν φεύγει.



Γερόντων

✘ Πολλάκις ζητοῦμε ἀπὸ τοὺς ἄλλους νά μας δώσουν τὸ πᾶν, εἴτε ἡμποροῦν εἴτε δὲν ἡμποροῦν. Δὲν πρέπει νά ἀξιоῦμε νά μας δίδουν οἱ ἄλλοι ὅσῃν ἀγάπην θέλομε ἐμεῖς, ἀλλὰ νά ἀρκοῦμεθα εἰς ὅσῃν ἐκείνοι ἡμποροῦν νά μας δώσουν...

✘ Ὅταν κάνης τὸ καλὸ καί περιμένης νά εὕρῃς εὐγνωμοσύνη, γρήγορα θά ἀπογοητευθῆς καί θά χάσης τὴν γαλήνη σου, διότι οἱ ἄνθρωποι εἶναι συνήθως ἀγνώμονες. Ὅταν κάνης τὸ καλὸ, νά περιμένης ὅτι θά βρῆς τὸν μπελά σου ἀπ' αὐτόν πού εὐεργέτησες.

Ἔτσι, ἂν μὲν συναντήσης ἀχαριστία δὲν θά ταραχθῆς, διότι θά εἶσαι προετοιμασμένος. Ἄν πάλι συναντήσης εὐγνωμοσύνη, ἡ χαρὰ σου θα εἶναι μεγάλη, διότι ἄλλα περιμένεις καί ἄλλα βρῆκες.

† Γέρων Ἰωήλ

✘ Ἡ ἐξομολόγησις εἶναι ἓνα ἐκ τῶν ἐπτὰ Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Χωρὶς τὴν ἐξομολόγησιν, μετάνοια δὲν λογίζεται καί χωρὶς τὴν μετάνοια ἄνθρωπος δὲν σώζεται.

✘ Εἶδες ἄνθρωπον, καί δὴ μοναχόν, δίχως ὑπομνήν; Εἶναι λύχνος χωρὶς ἔλαιον, ὅπου συντόμως θά σβῆσῃ τὸ φῶς του.

† Γέρων Ἰωσήφ

✘ Μέ τὴν ἀγάπη πετᾶ ὁ ἄνθρωπος. Εἶναι μέσα του ὁ Θεός. Ὅταν ἀγαπᾶ ὁ ἄνθρωπος, ὁ Θεὸς μπαίνει μέσα στὴν καρδιά μας καί φεύγει ὁ διάβολος. Γιατί ὁ διάβολος, ὅπου εἶναι ἡ ἀγάπη δὲν κάθεται.

✘ Κάθε τι τὸ ὠραῖο τὸ νοιώθει κάποιος ὅταν τὸ ζῆσῃ. Τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ δὲν μποροῦμε νά τὴν νοιώσουμε, ἂν δὲν τὴν ζήσουμε. Κι ἂν τὴν διαβάσουμε, δὲν μποροῦμε νά τὴν νοιώσουμε, ἂν δὲν τὴν ζήσουμε στὴν πραγματικότητα. Τότε ὁ ἄνθρωπος θεώνεται.

† Γέρων Εὐμένιος

✘ Ὁ παρὼν αἰὼν εἶναι πρόσκαιρος, συγκρινόμενος δὲ πρὸς τὸν μέλλοντα, εἶναι σάν μία σταγόνα στὸν ὠκεανό. Μὴ λοιπὸν προσηλώσετε τὸν νοῦν σας εἰς τὰ πρόσκαιρα καί γήινα, ἀλλ' εἰς τὰ ἀφθάρτα καί τὰ οὐράνια.

✘ Ἐάν δὲν νικήσωμε τοὺς ἐσωτερικοὺς ἐχθροὺς καί ἐπιχειρήσωμε νά κτυπήσωμε τοὺς ἐξωτερικοὺς, εἶναι ἀδύνατον νά νικήσωμε. Ἐσωτερικοὶ ἐχθροὶ εἶναι τὰ πάθη μας, τὰ ὅποια ἀντιστρατεύονται καθ' ἡμῶν, κατὰ τῆς ψυχῆς μας καί μας πολεμοῦν.

† Γέρων Φιλόθεος Ζερβάκος

Ο γερο-Χαραλάμπης έζησε τα τελευταία χρόνια της ζωής του με την νοσταλγία της χαμένης του πατρίδας. Σκεπτόταν συνέχεια τό όμορφο χωριό του, κοντά στην Προύσσα, και τα μάτια του βούρκωναν. Μ' αυτόν τόν καημό έφυγε από τήν ζωή. Συχνά έπαιρνε στην άγκαλιά του τόν έγγονό του τόν Μπάμπη και του μιλούσε για τό χωριό του. Του περιέγραφε πώς ήταν ή εκκλησία, τό σχολείο όπου έμαθε τά πρώτα του γράμματα, τήν πλατεία όπου έπαιζε. Μέ μεγάλη λεπτομέρεια του περιέγραφε τό σπίτι πού γεννήθηκε, παντρεύθηκε, απέκτησε τά παιδιά του. Ο Μπάμπης μεγάλωσε και σπούδασε στην Αθήνα. Πάντα, όμως, θυμόταν τόν παππού του. Καί όταν κάποια ήμέρα πληροφορήθηκε πώς ένα ταξιδιωτικό πρακτορείο είχε οργανώσει έκδρομή στά μέρη της Προύσσας, θεώρησε χρέος του να επισκεφθή αυτόν τόν τόπο, στην μνήμη του παππού του.

Δυνατή συγκίνηση κατάλαβε τόν Μπάμπη, όταν βρέθηκε στο χωριό του παππού του. Είδε πρώτα τήν εκκλησία, μόνο πού τώρα ήταν τζαμί. Πλησίασε στο καφεεντάκι του παππού του... ήταν κλειστό. Καί ή πλατεία έντελώς παραμελημένη. Κι έφτασε μπροστά στο σπίτι.

Μέ τρεμάμενο χέρι έσπρωξε τήν αϊλόπορτα. Στά σκαλοπάτια καθόταν ένα γεροντάκι. Σηκώθηκε μόλις τόν είδε.

- Έλα, παιδί μου, τί θέλεις; τόν ρώτησε.

Μέ τίς λίγες τουρκικές λέξεις, πού είχε μάθει ο Μπάμπης από τόν παππού του, προσπάθησε να του δώσει να καταλάβη πώς είχε έρθει από τήν Ελλάδα για να γνωρίσει τό χωριό του παππού του. Σάν τ' άκουσε ο γερος πινάχτηκε έπάνω. "Απλωσε τά χέρια και τόν έσφιξε στην άγκαλιά του...

- Καλώς ώρισες, του είπτε ελληνικά. Τό ηξερα πώς θα έρθης και σε περιμένα.

Ο Μπάμπης τόν κοίταξε σαστισμένος. Τόν έπιασε εκείνος από τό χέρι και τόν ώδήγησε σ' ένα μικρό δωμάτιο, στο έσωτερικό του σπιτιού. Τόν έβαλε να καθίσει στην μοναδική καρέκλα. Σκούπισε ένα δάκρυ, πού κύλησε στο πρόσωπό του, και συνέχισε.

- Γεννήθηκα σ' ένα όμορφο χωριουδάκι της Μακεδονίας. Οι γονείς μου ήταν Μωαμεθανοί και στο επάγγελμα αγρότες. Έγώ ήμουν τό μικρότερο παιδί της οικογένειας. Όταν οι άλλοι έλειπαν όλη τήν ήμέρα στα κτήματα, εγώ έμενα στο σπίτι του φίλου μου του Νικολάκη. Πολλές φορές κοιμόμουν κιόλας εκεί. Ήταν καλοί άνθρωποι και πιστοί χριστιανοί. Εκκλησιάζονταν συχνά τό βράδυ, όλη ή οικογένεια. Γονάτιζαν και προσεύχονταν μπροστά στην εικόνα της Παναγίας, όπου έκαιγε συνέχεια τό καντήλι, και δίπλα τό θυμιατήρι, πού σκορπούσε σ' όλο τό σπίτι ευωδία. Όλα αυτά έμενα μ' έκαναν να νοιώθω δέος. Πολλές φορές γονάτιζα κι εγώ μαζί τους και μιλούσα με τήν Παναγία σαν να μιλούσα με τήν μάνα μου. Η ψυχή μου τότε γέμιζε γαλήνη.

Κάποια ήμέρα ή οικογένεια του Νικολάκη πήγανε σ' ένα ξωκλήσι, πού πανηγύριζε. Μέ πήραν κι έμένα μαζί τους. Παρακολούθησα τήν Θεία Λειτουργία και, όταν είδα τούς πιστούς να προχωρούν προς τήν Ωραία Πύλη για να μεταλάβουν, ακολουθήσα κι εγώ.

Ο πατέρας του φίλου μου με συγκράτησε. "Οχι εσύ, παιδί μου", μου είπτε χαμηλόφωνα. "Δεν μπορείς να μεταλάβεις γιατί είσαι άβάπτιστος". Τόν κοίταξα με παράπονο. "Τότε να βαπτιστώ", του άπάντησα.

Λίγο άργότερα ο κυρ-Δημήτρης μου έξηγήσε πώς ανήκουμε σε διαφορετικές θρησκείες και πώς οι γονείς μου δεν θα μου έπείτρεπαν να βαπτιστώ. Θα μπορούσα όμως να τό κάνω όταν ενηλικιώνόμουν και αν έξακολουθούσα να έχω τόν ίδιο πόθο.

Μία αληθινή ιστορία

Κι εγώ περιμένα τήν πολυπόθητη εκείνη ήμέρα και συνέχιζα να προσεύχωμαι στην Παναγία. Δυστυχώς, όμως,

δέν πρόλαβα να πραγματοποιήσω τήν μεγάλη μου επιθυμία. Πριν ακόμα ενηλικιωθώ, έγινε ή ανταλλαγή των πληθυσμών. Μέ πήραν οι γονείς μου και με έφεραν σε τούτο εδώ τό χωριό. Ήταν νύχτα και δέν μπόρεσα να αποχαιρετήσω τόν φίλο μου και τήν αγαπημένη μου εκείνη οικογένεια. Αυτό μου στοίχισε πολύ. Μία δύο φορές θέλησα να φύγω από τό σπίτι. Οι γονείς μου αναγκάστηκαν να με κλειδώσουν σε τούτο εδώ τό δωμάτιο, και εδώ συνέχισα να μένω όλα αυτά τά χρόνια.

Ένα βράδυ, πάνω στην άπελπισία μου, γονάτισα, όπως έκανε ή οικογένεια του Νικολάκη, και, με δάκρυα στα μάτια, παρακάλεσα τήν Παναγία να με βοηθήσει να γυρίσω πίσω. Καί, ξαφνικά, ένιωσα μια υπέροχη ευωδία να πλημμυρίζει τό δωμάτιο. Τό θεώρησα σαν άπάντησι της Παναγίας στην προσευχή μου. Τήν ίδια ευωδία τήν νοιώθω ακόμα μέχρι σήμερα, όταν προσεύχομαι τό βράδυ.

Άργότερα, άρχισα ν' άκούω κάποια έλαφρά κτυπήματα κάτω από τό κρεβάτι πού κοιμόμουν. Έναν όλόκληρο χρόνο δέν μπορούσα να καταλάβω τί συνέβαινε, ούτε όμως τολμούσα να τό πω σε κάποιον.

Βρήκα τήν ευκαιρία μία ήμέρα, πού όλη μου ή οικογένεια είχε πάει σ' έναν γάμο στο δίπλανό χωριό, κι έψαξα με πολλή προσοχή στο σημείο εκείνο. Πρόσεξα πώς κάποια σανίδια δεν έφάρμοζαν τελείως. Τά ανασηκώσα μ' ένα αι-χηρό αντικείμενο. Είδα από κάτω ένα μεταλλικό κουτί.

"Σίγουρα θα είναι κάποιος κρυμμένος θησαυρός", σκέφθηκα.

Ρίγος με κατέλαβε όταν τό άνοιξα. Μέσα υπήρχε μια όλόχρυση εικόνα της Παναγίας, ένα καντήλι και ένα θυμιατήρι, πού ευωδίαζαν.

Σκέφθηκα πώς οι άνθρωποι, πού έφυγαν απ' αυτό τό σπίτι, έκρυψαν τόν πολύτιμο θησαυρό τους, για να μην πέσει σε βέβηλα χέρια.

Τό ίδιο σκέφθηκα να κάνω κι εγώ. Να φυλάξω τήν εικόνα, μέχρι να βρεθί κάποιος από τήν οικογένεια, στον οποίο θα μπορούσα να τήν παραδώσω. Κι αυτό ήταν τό αίτημά μου, όταν προσευχόμουν κάθε βράδυ στην Παναγία.

Πέρασαν χρόνια από τότε. Οι γονείς μου έφυγαν από τήν ζωή. Τ' άδελφια μου παντρεύτηκαν κι έκαναν τό δικό τους σπιτικό. Έγώ έμεινα εδώ μόνο. Φύλαγα τήν εικόνα της Παναγίας. Δέν θέλησα να παντρευτώ, ούτε να μη γυναίκα στο σπίτι μου. Οι συγγενείς και συγχωριανοί μου με θεωρούσαν άλλοπαρμένο και δέν με πλησίαζαν. Αυτό με βόλευε, γιατί δέν μ' ένοχλούσαν. Είχα πάντα τήν Παναγία, πού με προστάτευε.

Τελευταία, οι δυνάμεις μου άρχισαν να με εγκαταλείπουν. "Μην αφήσεις, Παναγία μου, να πεθάνω, πριν παραδώσω σε χέρια σίγουρα τήν εικόνα σου", προσευχόμουν συνέχεια. Καί φές τό βράδυ πήρα τήν άπάντησι της. Η ευωδία σταμάτησε. Μιά δροσερή αύρα άπλώθηκε στην ψυχή μου. Έβγαλα τήν εικόνα από τό κουτί και μου φάνηκε πώς ή Παναγία μου χαμογέλασε. "Κάποιον θα στείλη σήμερα να τήν πάρη", σκέφθηκα και κάθησα από τό πρωί στα σκαλοπάτια να περιμένω. Τώρα πιά μπορώ να κλείσω τά μάτια μου ήσυχος.

Συγκινημένος ο Μπάμπης πήρε τό ιερό κεμήλιο από τά χέρια του γέροντα. Μετά έσκυψε και φίλησε τό χέρι του κι ένιωσε σαν να φιλούσε τό χέρι του παππού του. Τόν ευχαρίστησε με όλη του τήν καρδιά. Αποχαιρετίστηκαν δακρυσιμένοι.

Πριν φύγη ο Μπάμπης, ο γέροντας του έδωσε ένα σακκουλάκι. "Πάρτο, παιδί μου", του είπτε. "Έχει χάμα από τόν κήπο του παππού σου. Βάλτο στον τάφο του να αναπαυθί ή ψυχή του".

ο φύλακας

της ΠΑΝΑΓΙΑΣ μας

Η ΖΩΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ & Η ΑΓΙΟΦΙΛΙΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

ΕΝΑ ΓΕΡΑΚΙ ΦΡΟΝΤΙΖΕΙ ΤΟΝ ΓΕΡΟΝΤΑ

Μιά χρονιά, τήν Κυριακή του Τυφλου, ο Γέροντας Παΐσιος ήταν άρρωστος, εξαντλημένος και νηστικός. Βγήκε στην αυλή του λίγο στενοχωρημένος, γιατί δεν είχε τίποτε να φάει.

Καθώς κοιτούσε προς την θάλασσα, είδε να ύπώνεται στον ουρανό ένα μεγάλο πουλί, σαν γεράκι ή αετός, πού κρατούσε στα νύχια του ένα μεγάλο ψάρι. Παρακολουθώντας το, διεπίστωσε ότι έρχόταν προς τό μέρος του. Πρά-

γματι, όταν έφθασε πάνω από τό κελλί του Γέροντα, τό πουλί άφησε τό ψάρι από τό ράμφος του, κι εκείνο έπεσε μπροστά στα πόδια του.

Ο Γερο-Παΐσιος ύψωσε στα χέρια του στον ουρανό και άφου προσευχήθηκε μέ εύγνωμοσύνη στον Κύριο, μαγείρεψε τό ψάρι και τό έφαγε.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΟΔΗΓΟΣ

Ένας νεαρός και εύσεβής άρχοντας τής Γεωργίας, ο Ευάγγριος, βγήκε μία μέρα για κυνήγι μέ φίλους του. Περνώντας από τό Μγβίμε (στά γεωργιανά σημαίνει σπήλαιο) στάθηκε να ξαποστάση, ενώ οι σύντροφοί του ξεμάκρυναν. Ξαφνικά, βλέπει ένα περιστέρι να πετάη προς τήν βορεινή πλευρά τής χαράδρας, έχοντας στό ράμφος του ένα ψωμάκι και να χώνεται σέ μία σπηλιά. Σχεδόν άμέσως ξαναβγήκε, χωρίς τό ψωμί αυτή τή φορά, και χάθηκε.

Τό βράδυ, μετά τό κυνήγι, ο Ευάγγριος γύρισε σπίτι του συλλογισμένος. Έκείνο τό περιστέρι δεν έφευγε από τόν νοϋ του. Έτσι, τήν άλλη ήμέρα, κίνησε μόνος του για τόν ίδιο τόπο. Μέ έκπληξι είδε ξανά τό περιστέρι.

Όπως και τήν προηγούμενη ήμέρα, εκείνο μπήκε στην σπηλιά μέ τό ψωμάκι στό ράμφος και βγήκε χωρίς αυτό. Ο Ευάγγριος άποφάσισε τότε να μπη στην σπηλιά και τά έχασε, όταν αντίκρουσε έναν σκελετωμένο άνθρωπο, πού προσευχόταν γονατιστός, μέ τά χέρια ύψωμένα στον ουρανό. Ήταν ο Όσιος Σίω ο Σπηλαιώτης, πού άσκήτευε εκεί.

- Άνθρωπε του Θεου, τραύλισε ο Ευάγγριος, ποιός είσαι και τί κάνεις εδώ;

- Άνέσιος και έρημοπλάνος είμαι, άπάντησε ο Όσιος Σίω. Δοξολογώ τόν Κύριο, ελπίζοντας να βρω τό έλεός Του.

Ο Ευάγγριος κυριεύθηκε τότε από θείο έρωτα. Έπεσε στα πόδια του σπηλαιώτη και του ζήτησε να μείνη κοντά του.

- Άς είναι, άπάντησε εκείνος. Θα κάνης όμως πρώτα ό,τι σου πω. Τράβα για τό ποτάμι και, σαν φθάσης εκεί, χτύπησέ το μέ τουτο τό ραβδί. Τά νερά θα χωριστούν στα δύο για να περάσης. Θα πās στό σπίτι σου και, άφου μοιράσεις τήν περιουσία σου στους φτωχούς, θα πάρης τόν δρόμο τής έπιστροφής. Όταν φθάσης στό ποτάμι, θα ξαναχτυπήσης τά νερά μέ τό ραβδί.

Άν χωριστούν και σ' αφήσουν να περάσης, θα φανή πώς είναι θέλημα Θεου να μείνης κοντά μου. Άν όμως δεν συμβεί κάτι τέτοιο, τότε θα γυρίσης πίσω.

Ο Ευάγγριος άκολούθησε τīs οδηγίες του Όσιου κατά γράμμα. Γύρισε σπίτι του, μοίρασε τήν περιουσία του στους φτωχούς και κίνησε πάλι βιαστικά για τό Μγβίμε. Τό περιστέρι τόν άκολουθοϋσε σ' όλη του τήν πορεία. Για ένα πράγμα μόνο άνησυχούσε ο Ευάγγριος: μήπως τό ποτάμι δεν του άνοιγε δρόμο. Μά ο Θεός τόν είξε ήδη συμπεριλάβει στην χορεία των εκλεκτών του. Τά νερά παραμέρισαν και τόν άφησαν να περάση έλεύθερα.

Σέ λίγο έβαζε μετάνοια στον Όσιο Σίω.

- Έκανα ό,τι μου είπες και τώρα σου παραδίδω τό ραβδί και τόν εαυτό μου.

Άπό τότε τό περιστέρι δεν ξαναφάνηκε.

Σίμωνος Μοναχου

Απο
το
γεροντικό

ο πολύτιμος

ΑΡΓΟΣ ΛΟΓΟΣ

Ο Άββās Άμμοϋν, νέος κι αρχάριος άκόμη μοναχός, πήγε να συμβουλευθη τόν Όσιο Ποιμένα.

- Όταν έρχεται κάποιος από τούς αδελφούς στό κελλί μου ή εγώ πηγαίνω στό δικό του για δουλειά, άποφεύγουμε τīs συζητήσεις, από φόβο μή πέσωμε σ' άργολογία, του είπε.

- Καλά κάνετε, άποκρίθηκε ο Γέρων. Η νεότης έχει ανάγκη από πολλή προσοχή.

- Τί έκαναν οι Πατέρες σε τέτοια περίπτωση; ζήτησε να μάθη ο Άμμοϋν.

- Έκείνοι, παιδί μου, ούτε στό στόμα ούτε στην καρδιά είχαν τίποτε περιττό, για να συζητήσουν. Έτσι δεν είχαν φόβο να πέσουν σ' άργολογία.

- Όταν βρεθώ στην ανάγκη να κουβεντιάσω μέ κάποιον, ρώτησε πάλι ο νέος, τί είναι καλύτερα να πω; Λόγια τής Γραφής ή των Πατέρων;

- Άν δεν μορής να σωπάσης - πράγμα όρθωτερο για τούς νέους - προτίμησε τούς λόγους των Πατέρων, πού είναι πιό πρακτικοί, άποκρίθηκε ο Όσιος. Τά λόγια τής Γραφής ούτε εύκολα, ούτε άντιληπτά είναι από τούς πολλούς.

✠

Κάποιος αδελφός παρεκάλεσε τόν Όσιο Ποιμένα να του εξηγήση ποιός είναι ο άργός λόγος, για τον όποιο θα άπολογηθούμε στον Κριτή.

- Κάθε συζητησι, πού άφορα μόνο τά γήινα, εξήγησε ο Γέροντας, καταντά άργός λόγος. Όταν κουβεντιάζης για τήν σωτηρία τής ψυχής, δεν άργολογείς. Άλλά κι από τουτο προτιμότερη είναι ή σιωπή. Πόσες φορές, κουβεντιάζοντας για ώφέλιμα πράγματα, δεν ξεγλιστρά ή γλώσσα μας και στα βλαβερά.

✠

Ο άνθρωπος, πού άποφεύγει τīs πολλές κουβέντες, έλεγε ο Όσιος Ποιμήν, μοιάζει μέ ώριμο σταφύλι, γεμάτο γλυκό χυμό· ο πολυλογās, μέ άγουριδα. ■

μέ "ΚΑΝΟΝΙ"

Τό... ΚΟΜΠΟΣΧΟΙΝΙ

Ο Γερο-Ευδόκιμος ο Άγιοπαυλίτης, κατά κόσμον Ευάγγελος Τραυλός, γεννήθηκε τό 1910 στό Φανάρι τής Καρδίτσας. Μόλις απολύθηκε από τόν στρατό δέν πήγε στό χωριό του, αλλά κατευθύνθηκε στό "Άγιον Όρος γιά νά γίνη μοναχός. Τό πρώτο βράδυ πού έφθασε διανυκτέρευσε στόν "Άγιο Παύλο, του άρεσε ή τάξη και έμεινε εκεί. Ο Ήγουμένος τόν είχε γιά βοηθό του και τό 1935 έγινε ή κουρά του.

Μετάνοιες και νηστείες δέν έκανε πολλές. Μέ τήν ευχή ασχολείτο. Δέν ξάπλωσε ποτέ του. Κοιμόταν καθιστός στό κρεβάτι του. Τό κελλί του ήταν γεμάτο άχρηστα πράγματα. Ο μόνος κενός χώρος ήταν ένας διάδρομος από τήν πόρτα του κελλιού μέχρι τό κρεβάτι του. Τό παράθυρό του δέν τό έκλεινε ποτέ, χειμώνα-καλοκαίρι.

Είχε πηγαίο χιούμορ, αλλά ποτέ δέν κατέκρινε. Νά τουμίλαγες μέ τά χειρότερα λόγια, στεκόταν γιά λίγο σιωπηλός και ύστερα έλεγε: "Καλά, Γέροντα, εύχαριστώ", και έφευγε. Νά τόν έβριζες και μετά νά του έλεγες "πάτερ Ευδόκιμε", έλεγε μέ διάθεσι και προθυμία "Ευλόγησον", σάν νά μήν είχε συμβή τίποτε. Ήταν ανεξίκακος και αγαπητός σέ όλους.

Τόν χειμώνα, μετά τήν Τράπεζα, πήγαινε κατ' ευθείαν στην εκκλησία. Καθόταν σ' ένα στασιδί, κατέβαζε τό κουκούλι νά μή φαίνεται, άπλωνε το κομποσχοίνι και έλεγε τήν ευχή. Όταν τόν ρωτούσε κάποιος τί κάνει εκεί, απαντούσε: "Τόν πολεμάω. Δέν βλέπεις τό κανόνι;". Κι έδειχνε τό κομποσχοίνι του.

Συμβουλευόταν τόν Γέροντα Ίωσήφ τόν Ήσυχαστή, γιά τόν όποιο έλεγε ότι ήταν άγιος άνθρωπος, και από εκείνον έμαθε τήν ευχή. Τήν εξασκούσε όχι συστηματικά, όπως άλλοι, αλλά άπλά. Προσπαθούσε νά τήν λέγη όσο συχνότερα μπορούσε. Συμβούλευε μάλιστα τούς άλλους: "Νά λέτε τήν ευχή συνέχεια, όχι μόνο στόν κανόνα. Αν καμιά φορά κουράζεστε, νά τό γυρνάτε στό πλάγιο του πρώτου και νά τήν λέτε λίγο ψαλτά και μετά

πάλι νοερώς. Και όταν ανεβαίνετε τίς σκάλες, νά λέτε σέ κάθε σκαλοπάτι "Κύριε Ίησού Χριστέ, έλέησόν με".

Οταν γέρασε και τόν ανέλαβε ο γηροκόμος, πρώτα του άδειασε τό κελλί από τά άχρηστα πράγματα, τό τακτοποίησε και έκλεισε τό παράθυρο. Ο Γερο-Ευδόκιμος όμως ρωτούσε: "Καλά, στό κελλί μου πότε θά πάω;". Πίστευε ότι τόν είχαν μεταφέρει σέ άλλο κελλί. Όταν ο γηροκόμος του του ανακοίνωσε ότι θά γινόταν μεγαλόσχημος, ο Γερο-Ευδόκιμος χάρηκε πάρα πολύ και τόν συμβούλευσε: "Νά διαβάξης δύο κεφάλαια από τήν Καινή Διαθήκη κάθε ήμέρα. Δύο κεφάλαια. Μήν τ' αφήνης. Νά κάνης τήν Παράκλησι, νά λές τούς Χαιρετισμούς και τό κομποσχοίνι. Θά δουλεύεις τήν ευχή, μέχρι ν' ακούσης από μέσα σου τήν φωνή. Αν δέν τήν ακούσης, δέν προχώρησες. Όταν θά λές: "Κύριε Ίησού Χριστε", θά ακούς μέσα σου φωνή: "Τι θέλεις;". Κι εσύ θα λές: "έλέησόν με".

Τόν αγαπούσαν όλοι οι πατέρες και κάθε βράδυ, σά τελευταία του, περνούσαν νά τόν δούν. Όταν κουραζόταν, ενώ ήταν σκεπασμένος μέ τήν φλοκάτη, έβγαζε τό κεφάλι του και έλεγε: "Ο πατήρ Ευδόκιμος θέλει τώρα ήσυχία, αν μέ αγαπάτε...", και πάλι σκεπαζόταν.

Τήν τελευταία ήμέρα τής ζωής του, πριν από τήν Ακολουθία είχε τό βλέμμα του προσηλωμένο προς τά πάνω και δεν μιλούσε. Τόν ρώτησε ο γηροκόμος αν βλέπη κάτι, και μέ τό πηγαίο χιούμορ του άπάντησε: "Όχι ακόμα, άργότερα θά σου πώ", χωρίς νά γυρίση νά τόν δη. "Μήπως νά φέρουμε νά σέ κοινωνήσουμε τώρα;";, επέμενε ο γηροκόμος. "Νά τελειώση πρώτα ή Λειτουργία", άπάντησε ο Γέροντας.

Στήν δοξολογία ο γηροκόμος πήγε νά τόν δη. Όσο πλησίαζε στό κελλί του Γέροντα, αισθανόταν μιά ανεξήγητη χαρά. Όταν μπήκε μέσα είδε τόν Γερο-Ευδόκιμο ακίνητο, μ' ένα πλατύ χαμόγελο στό πρόσωπό του. Η ψυχή του είχε πετάξει προς τόν ποθούμενο Κύριο. Ήταν 16 Μαρτίου του 1987. Τήν ευχή του νά έχουμε. ■

Αθωνική

www. athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τής ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΗΜΟΝΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Άστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος

Υπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 ~

κωδ. ταχ. 2777

